

Nieuwsbrief PFR Updates

Nummer 10, 2021

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:1372](#) 06-05-2021

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2021:1366](#) 06-05-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:4343](#) 04-05-2021

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2021:3874](#) 20-04-2021

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2021:1256](#) 20-04-2021

Rechtbank

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:2245](#) 30-04-2021

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:4362](#) 28-04-2021

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:3651](#) 21-04-2021

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:2007](#) 21-04-2021

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2021:3445](#) 21-04-2021

[Rechtbank Noord-Nederland, ECLI:NL:RBNNE:2021:1756](#) 21-04-2021

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:3237](#) 23-03-2021

RECHTSPRAAK

Het hof oordeelt dat voldaan is aan de vereisten van artikel 1:253n BW en dat de moeder alleen belast wordt met het gezag over de kinderen. De voor gezamenlijk gezag vereiste omstandigheden zijn afwezig. Het hof vernietigt de beslissing van de rechtbank.

Feiten en omstandigheden

Vader en moeder zijn na hun scheiding van rechtswege gezamenlijk belast met het gezag over hun twee minderjarige kinderen. De rechtbank heeft het verzoek van de moeder tot beëindiging van het gezamenlijk gezag afgewezen. De moeder is hiervan in hoger beroep gekomen. Voor haar is het door de persoonlijke problematiek en de opvattingen van de vader steeds opnieuw zeer moeilijk, zo niet onmogelijk om met de vader in overleg te treden over de kinderen. De vader is niet, dan wel alleen met tussenkomst van de advocaat van de moeder bereikbaar. Hij heeft in een periode van een half jaar niet meegewerkt aan wisseling van school en voetbalclub, aan afgifte paspoorten, aan deeltijd pleegzorg en vrijwillige uithuisplaatsing. Sinds 13 oktober 2017 staan de kinderen onder toezicht en sinds november zijn ze uit huis geplaatst. Volgens de pleegouders heeft het oudere kind een sterke band met zijn vader, maar heeft het kind hem al enige tijd niet meer gezien. De gecertificeerde instelling (GI) kan op dit moment geen contact met de vader krijgen. De vader werkt niet mee aan de benodigde hulp voor de kinderen. Daardoor is de hulpverlening stil komen te liggen. De moeder werkt daarentegen goed mee. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) voert onder meer aan dat de kinderen klem zitten tussen de ouders en acht het in het belang van de kinderen dat de moeder het eenhoofd gezag krijgt. De vader voert verweer. Het oudere kind wordt in de gelegenheid gesteld zijn mening kenbaar te maken, maar maakt hiervan geen gebruik.

Grief, beoordeling en motivering

De moeder verzoekt het hof de beschikking van de rechtbank te vernietigen en de vader niet langer te belasten met het gezag over de kinderen. Het hof is van oordeel dat voldaan is aan de vereisten van artikel 1:253n BW. Volgens het hof vereist gezamenlijke uitoefening van het gezag dat de ouders het mogelijk maken dat beslissingen over de verzorging en opvoeding van

het kind tot stand komen op een wijze die niet belastend is voor het kind en zijn veiligheid niet in gevaar brengt. In het geval ouders niet (meer) samenleven en moeizaam of niet communiceren is het van belang dat, waar nodig, de verzorgende ouder die beslissingen kan nemen die voor het dagelijkse leven en de veiligheid van (spoedeisend) belang van het kind zijn. Het is van belang dat de niet-verzorgende ouder deze beslissingen niet blokkeert. Ook is het van belang dat ouders die niet in staat zijn de strijd met elkaar te staken, ten minste in staat zijn het kind buiten die strijd te houden. In deze zaak zitten de kinderen volgens het hof klem tussen de ouders en bestaat er niet de verwachting dat dit binnen afzienbare tijd in voldoende mate zal verbeteren.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en bepaalt dat het ouderlijk gezag over de kinderen aan de moeder alleen toekomt.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-05-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:1366

Zaaknummer: 200.283.117_01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Het hof vernietigt op basis van artikel 1:253c BW de beschikking van de kinderrechtster, waarin de vader naast de moeder belast werd met het gezag over het kind, en wijst het verzoek van de vader af om met het ouderlijk gezag te worden belast. Het gezamenlijk gezag heeft niet gebracht wat de raad en de rechtbank daarvan verwachtten en is dus (nu nog) niet in het belang van het kind.

Feiten en omstandigheden

Moeder en vader zijn ouders van een minderjarig kind. De moeder heeft nog een tweede kind. Voorafgaand aan het verzoek van de vader om belast te worden met het gezag over het minderjarig kind heeft de kinderrechtster de Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzocht om rapport en advies uit te brengen. In afwachting van dit rapport heeft de kinderrechtster de kinderen voorlopig onder toezicht gesteld van een gecertificeerde instelling (GI) en op 2 juni 2020 zijn de kinderen met een spoedmachtiging in een pleeggezin geplaatst. Op basis van het rapport van de raad zijn de kinderen op 29 juni 2020 door de kinderrechtster tot onder toezicht gesteld tot 29 juni 2021 en is een machtiging tot uithuisplaatsing verleend tot uiterlijk 12 augustus 2020. Op 6 augustus 2020 heeft de kinderrechtster op basis van artikel 1:253c lid 1 BW de vader naast de moeder belast met het gezag over hun gezamenlijk kind. Aan deze beslissing heeft de kinderrechtster het volgende doel ten grondslag gelegd: de vader heeft contact met het kind, hij kan een rol spelen in de traumabehandeling van het kind en hij zal beter worden geïnformeerd over de situatie van het kind. De machtiging tot uithuisplaatsing werd tot twee keer toe verlengd en wel tot 25 februari 2021, telkens in de vorm van een deeltijdmachtiging. De moeder is in hoger beroep gekomen. Zij verzoekt het hof om de beschikking van de kinderrechtster te vernietigen en het verzoek van de vader om met het ouderlijk gezag te worden belast, alsnog af te wijzen. Zij voert onder meer aan dat de kinderrechtster onvoldoende rekening heeft gehouden met de belaste voorgeschiedenis van de ouders, dat de vader op onprettige wijze contact opneemt met school en hulpverleners, dat de benodigde traumabehandeling van het kind stagneert bij gebrek aan benodigde toestemming van de vader en dat tussen haar en de vader geen enkel vertrouwen bestaat en overleg niet mogelijk is. De vader voert verweer.

Grief, beoordeling en motivering

De moeder verzoekt in hoger beroep om de bestreden beschikking te vernietigen en haar alleen met het gezag over het minderjarige kind te belasten. Het hof stelt vast dat het de partijen niet lukt om samen ouders te zijn voor hun kind. Volgens de GI verloopt de ondertoezichtstelling stroever sinds de vader mede het gezag heeft en is het in het belang van het kind om eerst de noodzakelijk geachte traumabehandeling te krijgen voordat omgang met de vader kan plaatsvinden. Het hof constateert dat het gezamenlijk gezag niet gebracht heeft wat de raad en de rechtbank hadden verwacht en dat op korte termijn niet te verwachten is dat dit gaat lukken. Gezamenlijk gezag is dus (nu nog) niet in het belang van het kind. De redenen die in de bestreden beschikking genoemd zijn voor gezamenlijk gezag kunnen volgens het hof ook bij eenhoofdig gezag worden ingevuld. Het kind heeft op grond van artikel 1:377a lid 1 BW recht op omgang met de vader en vice versa. En de moeder moet op grond van artikel 1:377b lid 1 BW de vader informeren en raadplegen over de situatie van het kind. De moeder heeft zich daar ook toe bereid verklaard.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking van de rechtbank en wijst het verzoek van de vader af om naast de moeder belast te worden met het gezag over het minderjarige kind.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 04-05-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:4343

Zaaknummer: 200.285.392

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing indien het onzeker is of een GI in Zeeland de maatregel kan uitvoeren. In Zeeland is een kritieke situatie ontstaan doordat het contract met een GI is beëindigd en de overige in de regio opererende GI's te maken hebben met grote personele druk. De kinderrechter ziet zich nu voor de keuze gesteld om de verzoeken bij gebreke van een GI af te wijzen of ondanks de door de GI's geuite bezwaren toch een GI te benoemen. De kinderrechter kan onder de omstandigheden van deze zaak niet anders dan toch een GI te benoemen.

Standpunten van partijen

In deze zaak wordt het ouderlijk gezag over de minderjarige uitgeoefend door moeder en woont de minderjarige bij moeder. De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) geeft aan dat de minderjarige ten tijde van de behandeling van het verzoek al op een behandelgroep is geplaatst. De thuissituatie was voor de moeder onhoudbaar geworden. Bij de minderjarige is volgens de raad sprake van ADHD, een oppositioneel opstandige gedragsstoornis en een periodieke explosieve gedragsstoornis. Dit maakt dat hij veel aandacht nodig heeft en bij tijd en wijle onhandelbaar is. De raad verzoekt daarom, uitvoerbaar bij voorraad, de ondertoezichtstelling van de minderjarige voor de duur van twaalf maanden. Tevens verzoekt de raad, uitvoerbaar bij voorraad, een machtiging tot uithuisplaatsing van de minderjarige in een voorziening voor 24 uurszorg en -opvoeding voor de duur van de ondertoezichtstelling.

De moeder heeft tijdens de mondelinge behandeling naar voren gebracht dat zij de afgelopen acht jaar aan het zoeken is geweest naar de juiste oplossing voor de minderjarige. Gaandeweg is de problematiek van de minderjarige verdiept en is zij uiteindelijk uitgeput geraakt. Zij is blij dat er nu instanties naast haar staan om op de moeilijke momenten de beslissingen te nemen. De moeder is het daarom eens met de maatregel. Zij heeft zelf hulp gezocht en is nu in staat met de situatie om te gaan. Dat neemt niet weg dat de gevraagde maatregel nodig is volgens haar omdat ze denkt niet standvastig te zullen kunnen zijn wanneer de minderjarige het moeilijk krijgt binnen de behandelsetting. Zij is bang dat ze hem dan weer in huis zal

nemen.

Beoordeling en motivering

De kinderrechter oordeelt dat uit de overgelegde stukken en de mondelinge behandeling van het verzoek voldoende duidelijk is geworden dat een jeugdbeschermingsmaatregel noodzakelijk is. De ontwikkeling van de minderjarige begon ernstig gevaar te lopen, ondanks alle inspanningen van de moeder en de hulpverlening die al was ingeschakeld. De problematiek van de minderjarige is in het laatste jaar verzwaaard omdat hij nog geen passende behandeling heeft ontvangen en daarbij is gaan puberen. Om de verdere ontwikkeling van de minderjarige veilig te stellen, maar ook om moeder weer in de gelegenheid te stellen er volledig en krachtig voor hem te zijn, vindt de kinderrechter het nodig hem onder toezicht te stellen en hem uit huis te plaatsen.

De kinderrechter stelt vervolgens vast dat alleen een ondertoezichtstelling kan worden uitgesproken indien hij daartoe een gecertificeerde instelling (GI) kan machtigen. De door de raad verzochte GI heeft laten weten deze opdracht niet te kunnen aanvaarden. Ook de overige in aanmerking komende GI's hebben de raad gemeld de opdracht niet te kunnen aanvaarden omdat zij deze op dit moment niet zullen kunnen uitvoeren. De raad heeft de kinderrechter desondanks gevraagd een beslissing op de verzoeken te nemen.

Voorgaande vaststellingen geven aanleiding tot de volgende overwegingen.

De kinderrechter stelt allereerst vast dat de piketregeling die de GI's onderling hebben afgesproken er kennelijk toe leidt dat onderhavige zaak niet als spoedzaak wordt aangemerkt en daarom niet meteen wordt opgepakt door de dienstdoende GI. Hoewel de minderjarige momenteel feitelijk behandeling ontvangt is deze aanpak naar het oordeel van de kinderrechter niet zonder meer te begrijpen.

De kinderrechter spreekt vervolgens zijn zorg uit over de situatie die in Zeeland is ontstaan. Ten gevolge van het opzeggen van het contract door de samenwerkende gemeenten met Stichting Intervence in december 2020, bestaat er bij Stichting Intervence en de andere in deze regio opererende GI's een grote personele druk. Daar is nu bij gekomen dat het certificaat van Briedis recent is beëindigd, waardoor Briedis haar zaken binnen zes maanden dient af te stoten. Onder deze omstandigheden zijn de overige in Zeeland opererende GI's op dit moment niet altijd in staat nieuwe casussen op te pakken. De kinderrechter stelt vast dat deze situatie in flagrante strijd is met de belangen van de minderjarigen in de regio Zeeland die gedwongen hulp nodig hebben. Hij dringt er daarom op aan dat de overheid deze urgente situatie op de kortst denkbare termijn tot een eind brengt.

De kinderrechter ziet zich nu voor de keuze gesteld om de verzoeken bij gebreke van een GI af te wijzen of ondanks de door de GI's geuite bezwaren toch een GI te benoemen. De kinderrechter kan onder de omstandigheden van deze zaak niet anders dan toch een GI te benoemen, te weten Stichting Intervence. Stichting Intervence zal, al dan niet door middel van de bureaudienst, binnen de wettelijke termijn contact moeten leggen met de moeder en zich van de casus op de hoogte moeten stellen. Ook zal op korte termijn een gezinsmanager moeten worden aangewezen die de zaak verder kan oppakken.

Conclusie

De kinderrechter geeft aan deze zaak de komende tijd te monitoren. De verzoeken van de raad tot ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing worden voor beperkte duur toegewezen (vier maanden), onder aanhouding van het restant van de verzoeken.

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 30-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:2245

Zaaknummer: C/02/384431 / JE RK 21-765

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Toewijzing adoptie meerderjarige wegens zeer bijzondere omstandigheden.

Feiten en omstandigheden

De betrokkene is 22 jaar oud, op zeer jonge leeftijd uit huis geplaatst en heeft voor zijn 12e jaar in verschillende pleeggezinnen en gezinshuizen verbleven. Verzoekers, gehuwd sinds 2004, hebben een gezinshuis. In 2010 is de betrokkene in dat gezinshuis geplaatst waar hij heeft gewoond totdat hij in 2018 zelfstandig ging wonen. Verzoekers hebben de rechtbank op 28 december 2020 verzocht om de adoptie van de betrokkene uit te spreken.

De betrokkene heeft geen contact meer met zijn biologische ouders en pogingen het contact te herstellen, faalden. De band met verzoekers en de betrokkene is hecht te noemen, de betrokkene heeft altijd bij hen een bijzondere plek ingenomen en door vrienden en familie werden zij gezien als drie-eenheid. De betrokkene is in het gezinshuis gebleven tot zijn 20e jaar. Nadat de betrokkene op zichzelf ging wonen, is het contact met verzoekers gebleven.

Verzoekers hebben reeds in 2012 geïnformeerd naar adoptie van de betrokkene, maar adoptie werd als niet passend gezien daar zij als gezinshuisouders een professionele relatie met de kinderen hebben. Dit hebben ze niet met de betrokkene besproken. Wel hebben ze voorzichtig gepolst of de betrokkene zijn geslachtsnaam zou willen wijzigen, maar de betrokkene hield zich afzijdig. Verzoekers hebben de belangen van de betrokkene vooropgesteld en ook rekening gehouden met zijn autismespectrumstoornis, ADHD en hechtingsproblematiek. De betrokkene is nog steeds onderdeel van hun gezin. Verzoekers schatten in dat zij ouderlijke liefdesgevoelens voor hem hebben.

De betrokkene is het eens met het verzoek om adoptie. Hij vindt hechten en aarden moeilijk door de vele wisselingen in pleeggezinnen en gezinshuizen. De betrokkene is vaak teleurgesteld door volwassenen. Hij heeft sinds 2010 geen contact met zijn biologische moeder. Hij voelt geen band met zijn broers en zussen die hij nauwelijks heeft gezien. Met zijn biologische vader heeft hij nooit echt contact gehad noch is het contact hersteld na een poging daartoe rond zijn 17e jaar. De betrokkene had goed contact met een pleeggezin waar hij van 2003 tot 2007 woonde, maar het contact verwaterde omdat zijn pleegouders zijn seksuele

geaardheid niet accepteren.

De betrokkene heeft het gevoel een andere plek in te nemen dan andere kinderen in het gezinshuis. Hij vindt het vervelend om met derden te spreken want dan wordt zijn pijnlijke verleden opgerakeld. De betrokkene heeft eerder gedacht aan adoptie, maar hij wilde geen verplichting of impulsieve beslissing van verzoekers. Hij wilde ervaren dat hij echt gewenst was. Na het vieren van hun tien jaar samen, heeft de betrokkene verzoekers gevraagd of zij hem willen adopteren. Hij zou hen graag zijn ouders willen noemen.

Beoordeling

Conform artikel 1:228 lid 1 sub a BW, is een voorwaarde voor adoptie dat het kind op de dag van het eerste verzoek minderjarig is. De betrokkene was meerderjarig ten tijde van de indiening van het inleidend verzoekschrift tot adoptie op 28 december 2020. Hieruit volgt dat deze adoptie op grond van nationale regelgeving niet mogelijk is.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank of een afwijzing van het verzoek om adoptie een ongeoorloofde inmenging in het gezins- of familielevens is van de betrokkene en verzoekers, als bedoeld in artikel 8 EVRM. Slechts indien sprake is van zeer bijzondere omstandigheden is een terzijdestelling van voormelde dwingendrechtelijke (nationale) bepaling gerechtvaardigd door artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM garandeert niet een recht op adoptie. Het enkele feit dat adoptie niet mogelijk is zonder dat wordt voldaan aan de door de nationale wet voor adoptie gestelde eisen, kan daarom in beginsel niet worden aangemerkt als een ongeoorloofde inbreuk in de zin van artikel 8 EVRM. Aan artikel 8 EVRM kan het recht op bescherming van gezinsleven worden ontleend, doch niet het recht om een kind te adopteren zonder dat wordt voldaan aan de door de wet voor adoptie gestelde eisen en voorwaarden (vgl. HR 30 juni 2000, *NJ* 2001/103). Het buiten toepassing laten van zo'n voorwaarde kan slechts plaatsvinden onder bijzondere omstandigheden.

De rechtbank oordeelt dat hier sprake is van bijzondere omstandigheden.

De betrokkene leeft sinds zijn 12e jaar met verzoekers in gezinsverband, kortom ongeveer zijn halve leven. De betrokkene heeft sinds 2010 geen contact meer met de biologische moeder. Hij heeft van verzoekers de ruimte gekregen om contact met de voormalige pleegouders te onderhouden en het contact te verkennen met de biologische vader. Kort voor zijn 18e jaar is gebleken dat deze partijen geen rol spelen in het leven van de betrokkene. De betrokkene is na zijn 18e bij verzoekers blijven wonen en eenmaal uit huis is het onderlinge contact sterk gebleven. Verzoekers hebben met de betrokkene een sterke, emotionele band waarbij zij de

betrokkene onvoorwaardelijk steunen. Verzoekers vervullen een ouderrol. De biologische ouders hebben het verzoek niet tegengesproken.

De betrokkene is meerdere malen in zijn leven gekwetst door volwassenen. Hij lijdt aan hechtingsproblematiek. Het is begrijpelijk dat hij tijdens eerdere momenten voorzichtig was over adoptie. Daarin speelde de ASS van de betrokkene wellicht een rol. De betrokkene ervaart het gemis van ouders en dat rakelt zijn pijnlijke verleden op. Hij is thans volop in de ontwikkelingsfase naar volwassenheid. Hij heeft een zwaarwegend belang bij het vestigen van een familierechtelijke betrekking en bij de juridische bevestiging van zijn band met verzoekers. Adoptie zal de betrokkene rust geven, afstand scheppen tot zijn verleden en hij zal de toekomst positief tegemoet kunnen zien. Zijn verdere ontwikkeling naar volwassenheid en van zijn identiteit wordt bedreigd indien het verzoek wordt afgewezen. Verzoekers hebben in het belang van de betrokkene gewacht en daarmee zijn ontwikkeling tot volwassenheid niet willen bemoeilijken.

Er is derhalve in dit geval sprake van zeer bijzondere omstandigheden die een terzijdestelling van artikel 1:228 lid 1 sub a BW rechtvaardigen.

Gezien het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat afwijzing van het verzoek tot adoptie jegens de betrokkene een ongeoorloofde inmenging in het recht op familie- en gezinsleven, als bedoeld in artikel 8 EVRM, meebrengt. Aan de verdere voorwaarden voor adoptie wordt voldaan. Het verzoek kan worden toegewezen.

Beslissing

De rechtbank spreekt uit de adoptie van de betrokkene geboren in 1998. De betrokkene zal met ingang van de datum waarop de adoptie van kracht wordt de geslachtsnaam [X] dragen.

Instantie: Rechtbank Noord-Nederland

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBNNE:2021:1756

Zaaknummer: 176607

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming ex artikel 1:253a BW voor verhuizing en inschrijving op school. Belangen vrouw en haar gezin, waarin kind opgroeit, wegen zwaarder dan belangen man.

Feiten en omstandigheden

De minderjarige is in 2014 geboren uit de in 2016 verbroken relatie van vrouw en man. De ouders oefenen gezamenlijk gezag uit over de minderjarige. De man heeft de minderjarige erkend. De minderjarige heeft haar hoofdverblijf bij de vrouw. In het ouderschapsplan van 2016 is overeengekomen dat de minderjarige eens in de veertien dagen van vrijdagavond tot zondagavond en (wekelijks) een doordeweekse dag van 18:00 uur tot 18:00 uur bij de man verblijft. Er is verdeling van de vakanties en feestdagen bij helfte. De vrouw woont samen met een nieuwe partner waaruit in 2019 kind A is geboren. De vrouw en haar partner kochten in maart 2020 een huis. De man woont samen met een nieuwe partner waaruit in 2020 kind B is geboren.

De omvang van het geschil

De vrouw is in hoger beroep gekomen tegen de beschikking van 22 juli 2020 waarin haar verzoeken zijn afgewezen om vervangende toestemming om met minderjarige naar plaats B te verhuizen en haar aldaar in te schrijven op een basisschool. Daarnaast is op verzoek van de man de zorgregeling gewijzigd en zal de minderjarige eens in de twee weken van vrijdagavond tot maandagochtend naar school, iedere woensdagmiddag uit school tot donderdagochtend naar school alsmede de helft van de vakanties en de feestdagen verblijven bij de man.

Grief

De vrouw verzoekt dat aan haar vervangende toestemming wordt verleend om met de minderjarige naar plaats B te verhuizen en haar aldaar in te schrijven op school en een bepaalde zorgregeling vast te stellen. Indien het verzoek in verband met de verhuizing wordt afgewezen, verzoekt de vrouw primair dat de minderjarige bij de man verblijft de ene week van vrijdagavond tot maandagochtend naar school en de andere week een doordeweekse dag, en subsidiair dat de minderjarige bij de man verblijft eens per veertien dagen van

vrijdagavond tot zondagavond, alsmede iedere woensdagmiddag uit school tot donderdagochtend naar school, alsmede de helft van alle schoolvakanties en feestdagen. De man verzoekt een afwijzing van alle verzoeken van de vrouw.

De motivering van de beslissing

Voor wat betreft vervangende toestemming voor verhuizing naar en inschrijving op een school in plaats B, is het volgende van belang. Conform artikel 1:253a BW dient de rechter in geschillen omtrent ouderlijk gezag over een voorgenomen verhuizing van het kind te beslissen in het belang van het kind. Afhankelijk van omstandigheden kunnen andere belangen zwaarder wegen.

De vrouw stelt de noodzaak voor verhuizing te hebben aangetoond. De vrouw heeft meer woonruimte, gezien de gezinsuitbreiding en de noodzaak voor meer werkruimte voor het thuiswerken wegens Covid-19. Indien haar partner met het openbaar vervoer moet reizen voor zijn werk naar plaats C is dat makkelijker vanuit plaats B dan plaats A. De woning in plaats A ligt in een drukke omgeving die het alleen fietsen voor de minderjarige onmogelijk maakt. Het zoeken naar alternatieve woonoplossingen was in plaats A niet haalbaar. De woning die de vrouw en haar partner in plaats B gekocht hebben, komt aan de voorwaarden tegemoet. Plaats B is goed te bereiken vanuit plaats A. Voor de vrouw is het een gunstige werklocatie. Er is een sociaal netwerk. De minderjarige wil graag naar plaats B verhuizen. Haar netwerk in plaats A kan in stand blijven, alsook de zorgregeling met de man. De ouders zijn in staat tot onderlinge communicatie. De vrouw heeft maatregelen aangeboden om de gevolgen van de verhuizing te compenseren.

De man betoogt dat er geen noodzaak is om te verhuizen omdat de huidige woning in plaats A voldoende ruimte biedt, niet gehorig is en mogelijkheden biedt tot verbouwing. Er is bovendien genoeg grotere woonruimte beschikbaar in plaats A die binnen het budget valt van de vrouw en haar partner. De man betwist dat de groenere omgeving in plaats B in het belang is van de minderjarige. Hij betwist dat daar een sociaal netwerk is. Voorts kan de zorgregeling niet in stand blijven. De onderlinge communicatie is niet goed. Het contact van de man met de minderjarige zal afnemen. De minderjarige 's ochtends naar school brengen in plaats B betekent een grote aanslag op de tijd en kost meer. Buitenschoolse activiteiten zullen ten koste gaan van de omgangstijd. De man vreest een verdere uitholling van het vaderschap. De voorgestelde compenserende maatregelen zijn inadequaat.

De Raad voor de Kinderbescherming stelt dat in de leeftijds- en ontwikkelingsfase waarin de minderjarige verkeert, kinderen besef krijgen van afstanden en data en voldoende veerkracht hebben om te verhuizen. De minderjarige voelt zich bij beide ouders thuis. De afstand in deze

zaak is niet direct een contra-indicatie voor een verhuizing. Bij een verhuizing zal de minderjarige wellicht meer gebruikmaken van openbaar vervoer. De minderjarige zal hoe dan ook bij één van haar ouders een groter netwerk opbouwen. Positief is dat beide ouders zich inzetten voor de zorgregeling. Bij een verhuizing blijft de band met de man in stand. Er is geen ontwikkelingsbedreiging aan de zijde van de minderjarige bij een verhuizing. Er kan niet worden gezegd dat het niet in het belang is van de minderjarige om te verhuizen, aldus de raad.

Beoordeling

De minderjarige wordt substantieel verzorgd door de man, de vrouw is hoofdverzorger en de minderjarige heeft bij haar steeds hoofdverblijf. De vrouw heeft het recht om haar leven met de minderjarige in te richten zoals zij goed acht. Daaronder valt de vrijheid om te verhuizen. Wel is het zo dat hoe meer deze verhuizing het contact tussen man met minderjarige beperkt, hoe meer deze moet worden gerechtvaardigd. De vrouw heeft aannemelijk gemaakt dat haar huidige woning te klein is voor haar gezin met een derde kind op komst. Door de Covid-19--pandemie moeten de vrouw en haar partner thuiswerken. Het hof oordeelt dat de noodzaak te verhuizen voldoende is komen vast te staan.

De vrouw heeft ook aannemelijk gemaakt dat een minder stedelijke woonomgeving in plaats B in het belang is van het gezin. Mede door de krapte op de woningmarkt is aannemelijk dat een passende woning in plaats A slechts moeizaam te vinden is, los van de vraag of deze op korte afstand van de man zal zijn. De vrouw heeft onderbouwd geen vergelijkbare woning in plaats A te hebben gevonden binnen een verantwoord te besteden bedrag. Als de vrouw niet naar plaats B mag verhuizen, wordt ook haar partner gedwongen in plaats A te blijven. Het hof is van oordeel dat naar plaats B verhuizen een noodzaak is. Het belang van dat verhuizen is zonder meer zwaarwegend.

Tegenover dit belang weegt eveneens zwaar het belang van de man en de minderjarige om hun omgang met elkaar te kunnen voortzetten op een gemakkelijke manier en bij elkaar in de directe omgeving. De minderjarige heeft er belang bij door de man te worden begeleid. Een verhuizing maakt inbreuk op deze belangen.

Het hof oordeelt dat een verhuizing een goed contact met de man niet hoeft tegen te staan. De reistijd van ongeveer 40 minuten is daarvoor geen belemmering. De vrouw is bereid tegemoet te komen in halen en brengen. Bij het uitkiezen van een sport of hobby kunnen de ouders rekening houden met de zorgregeling. De verwachting van de man minder (spontaan) betrokken te zijn bij de minderjarige, acht het hof onvoldoende overtuigend. Het is niet ongewoon dat een kind na een scheiding een groter sociaal netwerk bij één ouder heeft.

Daardoor wordt het belang van het kind en/of zijn band met de uitwonende ouder niet geschaad. Beide ouders gunnen elkaar de band met het kind. De goede band tussen minderjarige en man, hoeft door de verhuizing niet anders te worden. De goedlopende zorgregeling zal door de verhuizing niet ernstig belemmerd worden. De voorkeur van de man voor één leefomgeving op fietsafstand, is invoelbaar maar niet haalbaar. Ten slotte is de verhuizing niet zorgelijk voor de ontwikkeling van de minderjarige noch is deze anderszins niet in haar belang.

Het hof concludeert dat de belangen van de vrouw en haar gezin, waarin de minderjarige opgroeit, zwaarder wegen dan de belangen van de man zodat aan de vrouw vervangende toestemming zal worden verleend om met de minderjarige te verhuizen naar plaats B en haar aldaar in te schrijven op een basisschool.

Voor wat betreft de zorgregeling, acht het hof het in het belang van de minderjarige dat zij regelmatig en substantieel contact heeft met haar vader en dat een vaste middag tot de daaropvolgende ochtend daarbij past. Teneinde de wisselmomenten voor de minderjarige te beperken, zal het hof de door de rechtbank vastgestelde regeling aanpassen. Het hof zal bepalen dat de minderjarige de ene week van vrijdag uit school tot zaterdagochtend en de andere week van vrijdag uit school tot maandagochtend naar school bij de man verblijft. In plaats van de maandagochtend, staat het partijen vrij, indien wenselijk, de minderjarige op zondagavond terug naar plaats B te laten gaan. Er is verdeling van de vakanties bij helfte.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en verleent de vrouw vervangende toestemming tot verhuizing met de minderjarige naar plaats B en haar inschrijving aldaar op een basisschool; bepaalt dat de minderjarige bij de man verblijft: de ene week van vrijdag uit school tot maandagochtend naar school; de andere week van vrijdag uit school tot zaterdagochtend; gedurende de helft van alle schoolvakanties en feestdagen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 20-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2021:1256

Zaaknummer: 200.282.859/01

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Beëindiging gezag vader. Vader verdachte van partnerdoding. Vaststelling omgangsregeling; afwijzing benoeming bijzonder curator ex artikel 1:242a jo. artikel 1:250a BW.

Feiten en omstandigheden

De moeder van het kind is op 19 oktober 2020 overleden. Het huwelijk van de vader en de moeder is door het overlijden van de moeder ontbonden. Het kind verblijft in een pleeggezin. Bij beschikking d.d. 30 oktober 2020 van de kinderrechter in deze rechtbank is het ouderlijk gezag van de vader geschorst en is de gecertificeerde instelling (GI) belast met de voorlopige voogdij over het kind.

Grieven, beoordeling en motivering

De vraag die hier centraal staat is of het gezag van de vader moet worden beëindigd of dat minder vergaande kinderbeschermingsmaatregelen, namelijk een ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, moeten worden benut. Volgens de rechtbank hebben echter de maatregelen van ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing in beginsel een tijdelijk karakter en zouden zij erop moeten zijn gericht om terugplaatsing naar de vader te bewerkstelligen, wat naar het oordeel van de rechtbank in het onderhavige geval niet aan de orde kan zijn.

De rechtbank stelt voorop dat sprake is van een ernstige ontwikkelingsbedreiging van het kind. De vader zit in voorlopige hechtenis wegens de verdenking dat hij de moeder van het kind om het leven heeft gebracht. Dit zou zijn gebeurd in een noodlottige ruzie in de echtelijke woning, wat volgens vader een achtergrond zou hebben in dagelijkse mishandelingen van het kind door de moeder. Het kind is daardoor geconfronteerd met een traumatische situatie, waarin van de ene op de andere dag haar beide opvoeders zijn weggevallen. Daarnaast heeft vader zorgelijke signalen gerapporteerd over mogelijk seksueel misbruik van het kind door een familielid en het kind laat ook zorgelijke kindsignalen zien: er is in het pleeggezin een periode geweest dat zij regelmatig overgaf en uit haar spel zou zijn af te leiden, dat zij meer heeft meegekregen van de ruzie die tot de dood van haar moeder leidde. Een 'top tot teen'-onderzoek in verband met de beweerdelijke mishandelingen en het misbruik heeft niet

plaatsgevonden, omdat het kind te overstuurd was. Het kind dient naar het oordeel van de rechtbank daarom de rust en ruimte te krijgen om de gebeurtenissen te verwerken, passende hulpverlening te ontvangen en stabiliteit te gaan ervaren op een passende perspectiefbiedende plek.

De rechtbank is van oordeel dat het niet aannemelijk is dat binnen een aanvaardbare termijn het kind en haar vader weer herenigd zouden kunnen worden. In de eerste plaats is de vader hoe dan ook verantwoordelijk voor de dood van de moeder van het kind. Het feit dat hij het kind haar moeder heeft ontnomen laat ten minste zien dat hij niet in staat is geweest op adequate wijze de belangen van het kind voorop te stellen. Overigens is niet veel bekend over de voorgeschiedenis van het gezin. De Raad voor de Kinderbescherming heeft wel gerapporteerd dat de beweringen van de vader over de onveiligheid voor het kind in de thuissituatie door haar niet konden worden geverifieerd. Als deze zoals vader heeft gesteld wel degelijk heeft bestaan, roept die onveiligheid volgens de rechtbank echter ook nadrukkelijke vraagtekens op over de opvoedvaardigheden van de vader: hij is er niet in geslaagd minderjarige te beschermen. De huisarts verwees de vader naar Veilig Thuis, maar vader ondernam vervolgens geen actie. Ook vanwege de nog steeds voortdurende voorlopige hechtenis van de vader, is de rechtbank van oordeel dat op korte of middellange termijn het perspectief van het kind dus niet bij de vader kan liggen. Bovendien is die termijn, nu het kind pas vier jaar oud is, in de regel aanzienlijk korter dan bijvoorbeeld kinderen in de tienerleeftijd: aan het kind moet relatief snel duidelijkheid worden geboden over de vraag waar ze zal opgroeien. In de tweede plaats blijkt nog uit de stukken nog dat de politie vanwege de afkomst en cultuur van de familie rekening houdt met wraak vanuit de familie van de moeder, hoewel zou zijn aangegeven dat men het aan justitie zou laten, dus ook om die reden ligt een toekomstig perspectief bij de vader volgens de rechtbank niet in de rede.

De rechtbank beslist dat gezagsbeëindiging een noodzakelijke en proportionele maatregel is om zo veel als mogelijk duidelijkheid aan het kind te geven, dat zij niet bij vader zal opgroeien, maar elders. Daarbij overweegt de rechtbank dat bij het nemen van een beslissing tot beëindiging van het gezag van vader de belangen van het kind voorop staan conform artikel 3 en 20 Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Hoewel het kind (nog) niet in een perspectiefbiedend pleeggezin verblijft geldt dat zij zodra dit gezin wordt gevonden recht heeft op zekerheid, continuïteit en ongestoorde hechting in die alternatieve leefsituatie en op duidelijkheid over haar opvoedingsperspectief. Het openlaten van het vraagstuk of zij op termijn weer bij de vader zou opgroeien is nadrukkelijk niet in het belang van het kind. Het verwerken van het trauma van het verlies van haar moeder door toedoen van haar vader is al complex genoeg, daarbij moet niet ook op termijn de eventuele mogelijkheid van een terugkeer naar de vader spelen. Anders gezegd; het belang van het kind bij duidelijkheid weegt

in de onderhavige omstandigheden zwaarder dan het belang dat vader zou hebben met voortzetting van zijn gezag. De rechtbank is derhalve van oordeel dat aan het criterium van artikel 1:266 lid 1 onder a BW is voldaan. De rechtbank zal het verzoek tot beëindiging van het gezag van de vader dan ook toewijzen.

Aangezien de beëindiging van het gezag van de vader ertoe zal leiden dat een gezagsvoorziening over het kind komt te ontbreken, benoemt de rechtbank op grond van artikel 1:275 lid 1 BW de GI als voogd. Een neutrale voogd kan het belang van het kind, dat hulp en begeleiding nodig heeft, in het oog houden, het pleeggezin begeleiden en ondersteunen en de juiste hulpverlening inzetten. Bij deze keuze speelt mee dat door het overlijden van de moeder een ingewikkelde situatie is ontstaan tussen de familie van de vader en de familie van de moeder. Op grond van artikel 1:242a BW stelt de rechter verder een omgangsregeling tussen de vader en het kind vast op eenmaal per zes weken conform het verzoek ter zitting van de GI, waarbij de concrete invulling van deze regeling en een eventuele uitbreiding ervan wordt overgelaten aan de GI en het belang van het kind voorop moet staan. De rechtbank benoemt geen bijzonder curator, omdat alle betrokken partijen, inclusief de vader, het op dit moment eens zijn over de omgangsregeling en zij de precaire en zorgelijke situatie van het kind erkennen.

Conclusie

De rechtbank beëindigt het ouderlijk gezag van de vader.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 28-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:4362

Zaaknummer: C/09/605934 / FA RK 21-208

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De gewone verblijfplaats van de minderjarige is niet in Italië, maar in Nederland. Niet is aangetoond dat de ouders op enig moment een concrete en bindende afspraak hebben gemaakt om definitief naar Italië te verhuizen en daar samen als gezin verder te leven. Dit betekent dat er geen sprake is van ongeoorloofde vasthouding (op of rond 22 juni 2020) in de zin van artikel 3 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag. De rechtbank wijst het verzoek van de vader tot teruggeleiding naar Italië daarom af.

Feiten en omstandigheden

De vader en de moeder hadden met ingang van 2013 een affectieve relatie met elkaar. Op 29 oktober 2019 zijn ze afgereisd naar Italië. Zij verbleven samen met de ouders van de vader en de Colombiaanse ouders van de moeder in dezelfde woonplaats in Italië. Zij zijn in 2019 tijdens hun verblijf in Italië ouders geworden van een kind. Ten tijde van de geboorte van het kind hebben de ouders naar Italiaans recht samen het gezag over het kind verkregen. De ouders zijn op 29 februari 2020 samen met het kind teruggekeerd naar Nederland en woonden als gezin samen in een huurwoning. De affectieve relatie tussen de ouders is op of rond 22 juni 2020 verbroken. Op 22 juni 2020 is de moeder samen met het kind uit de woning vertrokken. De moeder en het kind wonen sindsdien op een ander adres in dezelfde woonplaats. De vader heeft het huurcontract van de woning overgenomen. De vader heeft zich op 10 augustus 2020 gewend tot de Italiaanse Centrale Autoriteit, welke zaak bij de Nederlandse Centrale Autoriteit is geregistreerd. De vader is op of rond 18 augustus 2020 vertrokken naar Italië en verblijft sindsdien in Italië. De vader is in november 2020 eenmaal naar Nederland gereisd om het kind te bezoeken. De moeder heeft op 28 oktober 2020 een verzoek tot vaststelling van kinderalimentatie ingediend bij de rechtbank. De vader heeft in die procedure een verweerschrift tevens houdende een zelfstandig verzoek ingediend. De vader heeft de Italiaanse nationaliteit, de moeder heeft de Colombiaanse nationaliteit en het kind heeft de Italiaanse en Colombiaanse nationaliteit.

Grieven, beoordeling en motivering

Er is sprake van ongeoorloofde overbrenging of ongeoorloofde vasthouding op grond van artikel 3 van het Haags Kinderontvoeringsverdrag van 25 oktober 1980, wanneer de overbrenging of het niet doen terugkeren geschiedt in strijd met een gezagsrecht ingevolge het recht van de staat waarin het kind onmiddellijk voor zijn overbrenging of vasthouding zijn gewone verblijfplaats had en dit recht alleen of gezamenlijk werd uitgeoefend op het tijdstip van het overbrengen of niet doen terugkeren, dan wel zou zijn uitgeoefend indien een zodanige gebeurtenis niet had plaatsgevonden.

De ouders verschillen van mening of de gewone verblijfplaats van het kind in Nederland of in Italië is. De rechtbank moet dus beoordelen wat de gewone verblijfplaats was van het kind vóór de door de vader gestelde ongeoorloofde vasthouding in Nederland per 22 juni 2020. De rechtbank stelt hierbij voorop dat naar vaste rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en de Hoge Raad de gewone verblijfplaats als bedoeld in artikel 3 lid 1 onderdeel a) van het Verdrag een feitelijk begrip is waaraan inhoud wordt gegeven door de feiten en de omstandigheden van het concrete geval. Bedoeld is de plaats waarmee het kind onmiddellijk voorafgaande aan zijn overbrenging/achterhouding maatschappelijk de nauwste banden heeft. Daarbij geldt dat zijn fysieke aanwezigheid niet tijdelijk of toevallig mag zijn, maar dat er sprake moet zijn van een zekere integratie in een sociale en familiale omgeving. Volgens die rechtspraak kan bij het bepalen van de gewone verblijfplaats van het kind rekening worden gehouden met de bedoeling van de ouders om zich met het kind in een lidstaat te vestigen, wanneer daaraan uiting is gegeven door tastbare maatregelen.

In dit geval doet zich de bijzonderheid voor dat de vader stelt dat de gewone verblijfplaats van het kind op 22 juni 2020 in Italië was, terwijl tussen partijen vaststaat dat het kind op dat moment, al sinds 29 februari 2020, met zijn beide ouders in Nederland verbleef. Tussen partijen staat verder vast dat het kind sinds maart 2020 in de Nederlandse woonplaats naar de kinderopvang en daar ook naar het consultatiebureau gaat. De rechtbank is van oordeel dat de vader niet gesteld noch aangetoond heeft dat de ouders op enig moment een concrete en bindende afspraak hebben gemaakt om definitief naar Italië te verhuizen en daar samen als gezin verder te leven. Dat tussen partijen vaststaat dat de ouders tijdens hun relatie hebben gesproken over hun toekomstplannen en een mogelijke verhuizing naar Italië volstaat daarvoor niet. Nu het kind in Italië is geboren en daar ongeveer vier maanden heeft verbleven, is het volgens de rechtbank niet ongebruikelijk dat het kind bij zijn geboorte in Italië is geregistreerd, een verblijfskaart heeft gekregen en in Italië bij een arts is geweest voor controles en vaccinaties. Deze gang van zaken is echter onvoldoende om tot de conclusie te komen dat de gewone verblijfplaats van het kind, dat sinds 29 februari 2020 feitelijk met zijn beide ouders in Nederland verbleef, op 22 juni 2020 nog in Italië was gelegen. Bovendien is niet gebleken dat de ouders in de periode na de geboorte van het kind in Nederland waren

actief bezig waren om een verhuizing naar Italië te verwezenlijken, zoals door het zoeken naar een baan en een woning. De vader heeft geen stukken over mogelijke banen of woningen in Italië overgelegd. Uit de door de vader overgelegde WhatsApp-berichten en de chatberichten tussen de ouders kan het door de vader gestelde evenmin worden afgeleid. Dit geldt evenzeer voor de verklaringen van twee Italiaanse vrienden van de vader en de schriftelijke verklaring van de vader zelf.

De feitelijke gang van zaken en de stukken die door de moeder zijn overgelegd wijzen volgens de rechtbank er juist op dat de ouders van plan waren om in Nederland te blijven. De ouders hebben vier maanden doorgebracht in Italië, maar zijn daarna weer teruggekeerd naar Nederland waar zij tot 22 juni 2020 hebben samengewoond; het kind gaat daar sinds maart 2020 naar de kinderopvang en het consultatiebureau. Verder waren de ouders in 2020 op zoek naar andere huurappartementen in Nederlands, wat niet te rijmen is met een voorgenomen verhuizing naar Italië. Hierbij komt dat de moeder al ruim vóór 22 juni 2020 met haar werkgever in gesprek was over een vaste aanstelling bij de universiteit in Nederland en dat zij eind mei 2020 een aanbod heeft gekregen en dat heeft geaccepteerd. Al deze feiten en omstandigheden maken volgens de rechtbank dat de gewone verblijfplaats van het kind niet in Italië, maar in Nederland is gelegen. Dit betekent dat er geen sprake is van ongeoorloofde vasthouding op of rond 22 juni 2020 in de zin van artikel 3 van het Verdrag. De rechtbank zal het verzoek van de vader tot teruggeleiding van het kind naar Italië daarom afwijzen.

Conclusie

De rechtbank wijst het verzoek tot teruggeleiding naar Italië van het kind af.

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 23-03-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:3237

Zaaknummer: C/09/606942 / FA RK 21-776

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De voogdij wordt beëindigd wegens slechte financiële bewindvoering en forse zorgen over de pedagogische capaciteiten van de voogd (art. 1:327 en 1:329 BW).

Feiten en omstandigheden

In 2016 zijn de oom en de tante gezamenlijk met de voogdij over minderjarige belast. Sinds het overlijden van de ouders woont minderjarige samen met de oom in het voormalig ouderlijk huis. Bij beschikking is minderjarige in 2020 onder bewind van bewindvoeringsbureau 1 gesteld. In 2021 is de oom onder bewind van bewindvoeringsbureau 2 gesteld.

Verzoek, beoordeling en motivering

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt de voogdij van de oom te beëindigen omwille van het belang van minderjarige. De oom en de tante stemmen in met het verzoek.

Minderjarige heeft kenbaar gemaakt dat ook hij instemt met het verzoek. De oom kan volgens hem niet goed een kind opvoeden. Hiernaast wil hij dat de oom ergens anders gaat wonen.

De rechtbank overweegt dat ingevolge artikel 1:327 sub a BW en artikel 1:329 BW de rechtbank op verzoek van de raad de voogdij kan beëindigen, indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd, en de voogd niet de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding in staat is te dragen binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn.

Op grond van de rapportage van de raad en hetgeen ter zitting is verklaard, stelt de rechtbank vast dat minderjarige ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd. Er is al jarenlang sprake van een slechte financiële bewindvoering door de oom, waarover de oom geen verantwoording wil afleggen. Hierdoor is minderjarige onder bewind gesteld. De bewindvoerder van minderjarige heeft geconstateerd dat er een fors bedrag van de rekening van minderjarige is verdwenen. De oom kan hierover geen uitleg geven. Ook heeft de oom de zorgverzekering van minderjarige niet geregeld. Er is een verzoek tot ondercuratelestelling van de oom ingediend, omdat hij niet in staat is financieel beheer en een zelfstandige huishouding te voeren.

Hiernaast spelen volgens de rechtbank zorgen over de pedagogische vaardigheden van de oom. In de thuissituatie is er sprake van veel spanningen. Minderjarige en de oom hebben weinig contact met elkaar en het lukt de oom niet om bij de sociaal-emotionele behoeftes van minderjarige aan te sluiten. Door het beperkte probleeminzicht van de oom lijkt minderjarige aan zijn lot overgelaten te worden. Bovendien heeft de oom het voormalig ouderlijk huis nog niet verlaten, terwijl hij dit eerder wel zo heeft afgesproken met minderjarige. Dit is ook van belang voor de rust van minderjarige. Hoewel de oom goede bedoelingen heeft, lukt het hem kennelijk niet het belang van minderjarige voorop te stellen.

Deze problematiek speelt al jarenlang en de oom heeft geen hulp ingeschakeld. Gelet hierop is het niet reëel dat de oom binnen een aanvaardbare termijn weer zelfstandig in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van minderjarige te dragen. Daarmee is voldaan aan het criterium van artikel 1:317 sub a BW.

Conclusie

Het verzoek van de raad wordt toegewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:3445

Zaaknummer: C/03/289269 / FA RK 21-821

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank oordeelt dat een gezagsbeëindigende maatregel voor de ouders van een 17-jarige niet proportioneel is.

Feiten en omstandigheden

De ouders zijn gehuwd in 2003. Minderjarige is uit dit huwelijk geboren in 2004. In 2010 scheiden de ouders. Zij oefenen gezamenlijk het gezag over minderjarige uit. Bij beschikking is minderjarige in 2018 onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst. Nadien zijn beide maatregelen telkens verlengd, recent tot juli 2021. Sinds mei/juni 2020 woont minderjarige bij Pluryn. Daarvoor heeft minderjarige op de Hoenderloo-groep gewoond.

Verzoek, beoordeling en motivering

De Raad voor de Kinderbescherming (de raad) verzoekt de rechtbank om het gezag van de ouders te beëindigen en Jeugdbescherming Regio Amsterdam (JBRA) als voogd te benoemen. Volgens de raad is er sprake van een ernstige bedreiging in de ontwikkeling van minderjarige. Minderjarige heeft bij de ouders onvoldoende geborgenheid en stabiliteit ervaren. Doordat zijn ouders onvoldoende beschikbaar waren en vanwege zijn persoonlijke problematiek, heeft hij op meerdere plekken verbleven en verschillende opvoeders gekend. Hierdoor vertrouwt hij volwassenen onvoldoende. De raad stelt dat de ouders niet in staat zijn om de verzorging en de opvoeding van minderjarige binnen een voor hem aanvaardbare termijn te dragen. De aanvaardbare termijn tot terugplaatsing bij de ouders is verstreken. Het perspectief van minderjarige ligt bij Pluryn. De raad vindt het van belang dat het voor minderjarige duidelijk is dat hij niet meer bij zijn ouders zal gaan wonen. De wisselende wensen van zijn ouders over waar hij gaat wonen, zijn voor hem verwarrend. De gezagsbeëindigende maatregel geeft aan het gezin rust. De raad vindt deze maatregel noodzakelijk om minderjarige te helpen zijn meerderjarigheid adequaat tegemoet te gaan.

De ouders voeren verweer. Zij geven aan dat het voor hun al duidelijk was dat minderjarige niet terug kon naar zijn ouders. De ouders hebben de huidige situatie geaccepteerd en staan open voor hulpverlening. Zij zien dan ook geen noodzaak voor een gezagsbeëindigende maatregel.

Op grond van artikel 1:266 BW overweegt de rechtbank dat de rechter het gezag van een ouder kan beëindigen indien een minderjarige zodanig opgroeit dat hij in zijn ontwikkeling ernstig wordt bedreigd en de ouder niet in staat is de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding te dragen binnen een voor de minderjarige aanvaardbare termijn. Een gezagsbeëindiging vormt een inmenging in het gezinsleven. Daarom dient te worden beoordeeld of die inmenging gerechtvaardigd is in de zin van artikel 8 EVRM. Op grond van dit artikel is vereist dat de inmenging in redelijke verhouding staat tot het doel dat wordt nagestreefd en noodzakelijk is. De maatregel dient dan ook te voldoen aan de vereisten van subsidiariteit en proportionaliteit. Als het doel met een lichtere maatregel kan worden bereikt, moet deze verkozen worden.

De rechtbank concludeert dat minderjarige nog steeds ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd. Door zijn autisme is minderjarige gebaat bij stabiliteit en een woonplek waar hem structuur en veiligheid wordt geboden. Daarom verblijft hij in Pluryn, waar het goed met hem gaat. Volgens de rechtbank is het voor alle betrokkenen duidelijk dat minderjarige in Pluryn verblijft totdat hij 18 jaar wordt. De ouders hebben zich hiertegen niet verzet en werken over het algemeen mee aan de hulpverlening. De rechtbank verwacht dat de ouders samen met de hulpverlening in staat zijn om de komende negen maanden beslissingen betreffende minderjarige te nemen. Om de lichamelijke en geestelijke gezondheid van minderjarige te beschermen, is van belang dat de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing, blijft worden ingezet totdat minderjarige 18 jaar is. Hiertoe zal nog eenmaal een verlengingsverzoek worden gedaan. Deze maatregel is een minder grote inmenging dan een gezagsbeëindiging. De rechtbank weegt de mening van minderjarige, gelet op zijn leeftijd, zwaar mee in deze beoordeling. Hij heeft aangegeven dat hij zich niet kan vinden in het verzoek van de raad.

Volgens de rechtbank is het de bedoeling dat de ouders actief betrokken blijven bij de opvoeding en verzorging van minderjarige. Om het veilig volwassen worden van minderjarige te waarborgen heeft de hulpverlening verschillende doelen gesteld, waarbij het gecontinueerde verblijf bij Pluryn, verdere therapie en de betrokkenheid van de ouders van belang is. Gelet hierop is een gezagsbeëindiging niet passend.

In tegenstelling tot de raad en JBRA acht de rechtbank een gezagsbeëindiging niet nodig om duidelijkheid te scheppen over het toekomstperspectief van minderjarige. Het dragen van de verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding hoeft niet zodanig te worden uitgelegd dat de minderjarige daadwerkelijk weer bij de ouders komt wonen. Die verantwoordelijkheid kan onder bepaalde omstandigheden ook op afstand worden uitgeoefend. Indien ouders instemmen met een uithuisplaatsing, zonder dat sprake is van nieuwe opvoeders, en zij meewerken aan de hulpverlening en betrokken blijven, dragen zij naar behoren hun verantwoordelijkheid voor de verzorging en opvoeding van hun zoon. Onder deze

omstandigheden is een gezagsbeëindiging niet proportioneel ten opzichte van het beoogde doel en daarmee niet in lijn met artikel 8 EVRM en niet in het belang van minderjarige.

Conclusie

Het verzoek van de raad wordt afgewezen. Een ondertoezichtstelling en een uithuisplaatsing volstaat in deze situatie. Wel is het van belang dat de ouders blijven meewerken en de woonsituatie van minderjarige blijven accepteren om de bedreigde ontwikkeling van minderjarige af te wenden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:2007

Zaaknummer: C/13/694061 / FA RK 20-8182

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De rechtbank heeft in de echtscheidingsbeschikking partneralimentatie bepaald ten behoeve van de vrouw. Zowel de vrouw als de man stellen in hoger beroep dat de hoogte van de onderhoudsbijdrage onjuist is vastgesteld.

Feiten en omstandigheden

Partijen zijn gehuwd geweest. Uit het huwelijk zijn twee – thans nog minderjarige – kinderen geboren. De kinderen zijn in 2019 onder toezicht gesteld en deze ondertoezichtstelling is verlengd tot 4 oktober 2021. In de beschikking van 14 juli 2020 is de echtscheiding van partijen uitgesproken, partneralimentatie vastgesteld ter hoogte van € 454 bruto per maand en bepaald dat de kinderen hun hoofdverblijfplaats bij de man hebben.

De vrouw is met een grief in hoger beroep gekomen. De man voert verweer en is op zijn beurt met negen grieven in incidenteel hoger beroep gekomen.

Grieven, beoordeling en motivering

De man en de vrouw hebben beiden een grief gericht tegen het oordeel van de rechtbank dat de behoefte van de vrouw moet worden bepaald aan de hand van de hofnorm. Het hof stelt de behoefte van de vrouw vast op (afgerond) € 1.429 netto per maand. Volgens het hof is niet aannemelijk geworden dat op grond van de door de vrouw in eerste aanleg overgelegde globale behoeftelijst en de betwisting van de man van een aantal posten op die behoeftelijst, sprake is van een behoefte van de vrouw die aanzienlijk afwijkt van het bedrag zoals is berekend met de hofnorm. Ook is het feit dat de vrouw de afgelopen periode geen woonlasten heeft gehad voor het hof geen reden om de hofnorm bij te stellen. De vrouw zal wanneer zij tijdelijk bij vrienden of familie verblijft vermoedelijk een vergoeding daarvoor dienen te betalen. Inmiddels is duidelijk dat de vrouw per 1 april 2021 zelfstandige woonruimte gaat betrekken en dan huur (verminderd met huurtoeslag) moet betalen.

De tweede grief van de man ziet op de behoeftigheid van de vrouw. Het hof beslist dat uit alle feiten en omstandigheden die in deze procedure zijn gebleken, moet worden afgeleid dat de vrouw op dit moment niet in staat is om zeer uitgebreid aan het arbeidsproces deel te nemen.

Volgens het hof is het van belang dat de vrouw haar leven nu goed op de rit kan zetten, stabiel wordt en ook weer een bijdrage in de zorg van de kinderen kan leveren. Het hof vindt echter ook dat de werkzaamheden die de vrouw op dit moment verricht wel heel gering zijn. Uit de door de vrouw overgelegde stukken kan niet worden afgeleid dat geen enkele urennuitbreiding van haar kan worden gevegd. Daarom gaat het hof, net als de rechtbank, in redelijkheid uit van een verdien capaciteit van de vrouw gebaseerd op zestien (16) uur arbeid per week. Het hof acht het waarschijnlijk dat de vrouw – gelet op de branche waarin zij werkzaam is – in staat is deze verdien capaciteit verspreid over verschillende dagen per week te realiseren. Uit de door de vrouw overgelegde loonstroken volgt dat zij 5 uur per week werkt en daarvoor per vier weken een salaris ontvangt van € 251,73 bruto. Omgerekend naar 16 uur per week zou de vrouw een salaris ontvangen van € 805,54 per vier weken. Over 13 periodes en te vermeerderen met 8% vakantiegeld, berekent het hof het inkomen van de vrouw bij 16 uur per week dan op € 11.310 per jaar, ofwel op € 942 bruto per maand. Het hof acht het redelijk dit inkomen als verdien capaciteit van de vrouw in aanmerking te nemen. Blijkens de draagkrachtberekening van de vrouw zal een dergelijk inkomen leiden tot een NBI van € 873 per maand.

Dit betekent dat de vrouw naast de door haar zelf te verwerven inkomsten behoefte heeft aan een bijdrage van de man om te voorzien in haar huwelijksgelateerde behoefte van € 1.429 netto per maand. De aanvullende behoefte van de vrouw bedraagt € 556 netto (€ 994 bruto). Het is redelijk dat de man hierin voorziet voor zover hij daartoe voldoende draagkracht heeft, aldus het hof.

Verschillende grieven van de man betreffen de hoogte van zijn draagkracht. Het hof oordeelt dat een eventuele inkomensafname bij de man op dit moment onvoldoende met stukken is onderbouwd. De man heeft steeds een beroep op zijn familie gedaan voor de opvang van de kinderen en niet staat vast dat dit nu niet meer mogelijk is. De man woont al sinds september 2020 niet meer met de kinderen bij zijn familie en dat heeft niet tot een verlaging van het jaarinkomen 2020 geleid. Het hof acht het voorstelbaar dat de man in verband met de zorg van de kinderen minder mogelijkheden tot overwerken heeft, maar tot welke inkomensachteruitgang dat dan leidt is op basis van de stukken waarover het hof de beschikking heeft niet vast te stellen. De noodzaak voor de door de man gestelde grote inkomensachteruitgang naar een brutosalaris van slechts € 2.183 per maand (dit leidt tot een jaarinkomen dat lager is dan € 30.000 bruto) is in ieder geval niet gebleken. Op de man rust niet alleen een zorgplicht jegens de kinderen, hij heeft ook een onderhoudsverplichting jegens de vrouw. Het hof oordeelt dat het er daarom voor moet worden gehouden dat de man nog steeds in staat is om het in 2019 verworven inkomen van € 56.098 bruto per jaar te realiseren. Rekening houdend met verschillende lasten en de kosten voor de kinderen, stelt het hof vast

dat de man derhalve € 432 netto per maand partneralimentatie kan betalen (€ 689 per maand bruto). Het geïndexeerde bedrag is volgens het hof per 1 januari 2021 € 710 per maand.

De laatste grief van de man betreft de limitering van de partneralimentatie. Het hof oordeelt dat het niet redelijk is om de onderhoudsbijdrage te limiteren en acht het aannemelijk dat de vrouw de komende jaren behoefte blijft houden aan enige aanvullende bijdrage aan partneralimentatie van de man. Niet is met voldoende zekerheid en op goede gronden te verwachten dat de vrouw na twee jaar op een voor haar passende wijze in eigen levensonderhoud kan voorzien.

Conclusie

Het hof vernietigt de bestreden beschikking en bepaalt dat de man aan de vrouw met ingang van de datum van inschrijving van de echtscheidingsbeschikking in de registers van de burgerlijke stand € 689 per maand partneralimentatie moet betalen en met ingang van 1 januari 2021 € 710 per maand.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 20-04-2021

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2021:3874

Zaaknummer: 200.282.622

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

De onderhoudsbijdrage die de vader aan zijn jongmeerderjarige dochter betaalt, wordt op nihil gesteld wegens een wijziging van omstandigheden. Het bedrijf van de vader in de evenementenbranche maakt sinds de uitbraak van Covid-19 geen omzet meer.

Feiten en omstandigheden

De vader betaalt aan zijn jongmeerderjarige dochter een onderhoudsbijdrage. Bij beschikking van 20 januari 2020 is de onderhoudsbijdrage met ingang van 18 augustus 2018 op nihil gesteld en vanaf 1 september 2019 op € 288 per maand bepaald.

De vader verzoekt de onderhoudsbijdrage met ingang van 1 mei 2020 op nihil te stellen omdat sprake is van een wijziging van omstandigheden.

Grievens, beoordeling en motivering

De vader voert aan dat hij geen draagkracht heeft omdat hij met zijn bedrijf in de evenementenbranche sinds de coronacrisis geen omzet meer maakt. De rechtbank stelt vast dat uit de stukken van de vader blijkt dat hij vanaf april 2020 inkomensondersteuning ontvangt vanuit de Tozo-regeling, omdat zijn inkomen lager is dan de voor hem geldende bijstandsnorm. De Tozo-regeling is voor de laatste keer verlengd bij brief van de gemeente Amersfoort van 22 oktober 2020. In die brief is het inkomen van de vader vastgesteld op € 0 per maand. Verder is het bruto-inkomen van de vader in 2020 blijkens zijn jaaropgaven totaal € 11.936 (€ 5.287 gemeente Heerlen en € 6.649 gemeente Amersfoort). Volgens de rechtbank staat vast dat het inkomen van de vader vanaf april 2020 en tot op heden beneden bijstandsniveau ligt en dat dit inkomen vanuit de Tozo-regeling wordt aangevuld tot bijstandsniveau (in 2020: € 1.059,03 en in 2021: € 1.075,44).

De rechtbank oordeelt dat de vader redelijkerwijs geen mogelijkheden heeft om inkomsten te verwerven. De rechtbank overweegt dat de maatregelen in verband met Covid-19 met ingrijpende gevolgen voor het inkomen van de vader de afgelopen periode steeds zijn verlengd voor bepaalde periodes waardoor de vader er niet op bedacht heeft hoeven zijn dat hij, mede gelet op zijn leeftijd van 63 jaar (4 oktober jongstleden) en beperkte (nauwelijks) scholing en

werkervaring, op een andere wijze inkomen zou kunnen en moeten gaan genereren; nog afgezien van de mogelijkheid of hij hierin binnen afzienbare tijd in het Covid-19-tijdsgewricht ook zou kunnen slagen. Tevens neemt de rechtbank in aanmerking dat de onderhoudsplicht op korte termijn afloopt, omdat de jongmeerderjarige op 18 augustus 2021 meerderjarig wordt. Dat betekent dat zelfs met de door de vader geïnitieerde en benoemde mogelijkheid van omscholing, dat doorgaans enige tijd in beslag neemt, niet aannemelijk is dat hij nog vóór het einde van zijn onderhoudsplicht in staat zal zijn om via die weg substantieel inkomen te genereren en daarmee zijn draagkracht te verhogen.

Ook beslist de rechtbank dat niet te verwachten is dat de vader vanaf 1 juli 2021 een inhaalslag kan maken met zijn bedrijf en dat de dochter (achteraf gezien) dan benadeeld zou worden bij toewijzing van zijn verzoek. De vader heeft echter onweersproken gesteld dat zijn omzet doorgaans schommelt rond € 80.000 en dat hij, als hij in de tweede helft van 2021 alweer op de gebruikelijke manier zou kunnen werken en omzet kan maken, naar verwachting (op basis van zijn cijfers in het verleden), geen verlies, maar ook geen winst kan gaan maken. De rechtbank overweegt dat de vader in dat geval nog steeds geen draagkracht heeft om enige onderhoudsbijdrage te voldoen. De rechtbank volgt de vader ook in zijn standpunt dat sprake is van een bijzondere situatie (de coronacrisis) met steeds verlengingen van ingrijpende maatregelen. De vader had met de gevolgen hiervan voor zijn onderhoudsplicht in de afgelopen periode geen rekening kunnen en behoeven te houden, zodat de rechtbank zal uitgaan van de huidige inkomensgegevens van de vader.

De rechtbank oordeelt dat de vader voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat hij vanaf april 2020 zeer beperkte inkomsten heeft waardoor hij niet in staat is om enige onderhoudsbijdrage te voldoen. De uitzonderlijke situatie dat het de vader door de overheid de facto verboden is zijn werk te doen, maakt dat bij de bepaling van zijn draagkracht als ondernemer niet naar het gemiddelde resultaat van de laatste drie jaar wordt gekeken, zoals de vader onbetwist heeft bepleit, maar naar de situatie zoals deze is ontstaan door en vanaf de Covid-maatregelen in maart 2020 (zonder duidelijke einddatum).

Het verzoek van de vader om de onderhoudsbijdrage per 1 mei 2020 op nihil te stellen, komt de rechtbank niet onredelijk voor.

Conclusie

De rechtbank wijzigt de onderhoudsbijdrage en bepaalt deze per 1 mei 2020 op nihil.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2021:3651

Zaaknummer: C/03/277687 / FA RK 20-1650

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Afwijzing van het verzoek van de GI tot machtiging uithuisplaatsing. De GI heeft binnen een week na uithuisplaatsing aangegeven toe te willen werken naar gezagsbeëindiging. Het hof stelt vast dat niet is toegewerkt naar thuisplaatsing van de minderjarige. De GI is gehouden alternatieven voor de uithuisplaatsing in te zetten of in ieder geval te onderzoeken. Nu dit niet is gebeurd oordeelt het hof dat te snel naar het ingrijpende middel van uithuisplaatsing is gegrepen.

Feiten en omstandigheden

Uit het huwelijk van vader en moeder is in 2017 de minderjarige geboren. De ouders oefenen gezamenlijk het gezag uit over de minderjarige. De vader en moeder zijn tevens de ouders van twee oudere minderjarigen die eerder onder toezicht gesteld en uit huis geplaatst zijn. In 2019 is het gezag van beide ouders over de minderjarigen beëindigd en is de gecertificeerde instelling (GI) tot voogd benoemd. De derde minderjarige is vrij kort na de geboorte in 2017 onder toezicht gesteld en kortstondig uit huis geplaatst. De ondertoezichtstelling is sindsdien steeds verlengd. De rechtbank heeft de ondertoezichtstelling verlengd tot 22 januari 2022. Daarnaast is een machtiging tot uithuisplaatsing in een voorziening voor pleegzorg verleend voor de duur van de ondertoezichtstelling. De ouders kunnen zich met de beslissing ten aanzien van de uithuisplaatsing niet verenigen.

Verzoek en verweer

De ouders voeren in hoger beroep het volgende aan. De GI heeft de ouders in januari 2020 te kennen gegeven dat zou worden toegewerkt naar beëindiging van de ondertoezichtstelling. In de periode hierna is er intensieve hulpverlening in het gezin gekomen. De minderjarige gaat drie dagen per week naar de dagbehandeling. De overige doordeweekse dagen is er ondersteuning van een hulpverleningsinstantie in het gezin. Er is derhalve alle doordeweekse dagen toezicht op de veiligheid van de minderjarige. De ouders geven aan zich te realiseren dat zij een wantrouwende houding aannemen jegens de hulpverlening vanwege ervaringen uit het verleden. Er is echter ook goed contact met het consultatiebureau, de medewerkers van

het kinderdagverblijf en de medewerkers van de verschillende hulpverleningsinstanties die in het gezin komen. De ouders geven aan dat gelet hierop de noodzaak tot uithuisplaatsing ontbreekt. Zij verzoeken het hof de beschikking in eerste aanleg te vernietigen en het verzoek tot machtiging uithuisplaatsing van de GI af te wijzen.

De GI voert aan dat de ouders onvoldoende meewerken met de hulpverlening, ruzie maken en de door de GI gestelde doelen niet behalen. Er zijn meerdere jeugdzorgwerkers ingezet in het gezin van de ouders maar als gevolg van de negatieve en agressieve houding van de ouders naar de GI en de hulpverlening zijn de betrokken professionals telkens vastgelopen. De laatste inzet van hulpverlening was een laatste kans voor de ouders om te laten zien dat zij wel wilden meewerken en om te beoordelen wat de opvoedkwaliteiten zijn van de ouders en of zij leerbaar zijn. De ouders hebben hier zeer veel weerstand tegen geboden als gevolg waarvan ook deze inzet weer is gestrand. De opzet om de ondertoezichtstelling te beëindigen en de inzet van de hulpverlening vanuit het vrijwillig kader vorm te geven, is eveneens volledig mislukt als gevolg van de agressieve en negatieve houding van de ouders. De GI is van mening dat het doel, het opheffen van de ontwikkelingsbedreiging van de minderjarige, niet is behaald. De minderjarige is recentelijk geplaatst in een tijdelijk pleeggezin op een geheim adres. De verwachting van de GI is dat de minderjarige over niet al te lange tijd naar een perspectiefbiedend pleeggezin toe kan. De GI geeft aan dat zij afhankelijk van de beslissing van het hof de Raad voor de Kinderbescherming op korte termijn zal verzoeken een onderzoek te verrichten naar een gezagsbeëindigende maatregel. Concluderend verzoekt de GI de beslissing in eerste aanleg te bekrachtigen.

Beoordeling en motivering

Het hof stelt vast dat de minderjarige kort na haar geboorte onder toezicht is gesteld. Ter zitting is gebleken dat de GI in januari 2020 inderdaad heeft toegewerkt naar beëindiging van de ondertoezichtstelling. Op dat moment is intensieve hulpverlening ingezet in het gezin om toezicht op de minderjarige te houden en de problemen van de ouders aan te pakken. De ouders hebben volgens het hof laten zien te kunnen samenwerken met de hulpverlening, het consultatiebureau en de medewerkers van het kinderdagverblijf. De verslagen van het verloop van de hulpverlening van de hulpverlening zijn bovendien positief. De GI heeft volgens het hof geen antwoord gegeven op de vraag waarom het voortzetten van de situatie waarin er gedurende vijf dagen in de week hulpverlening betrokken is bij het gezin, niet mogelijk zou kunnen zijn. Evenmin heeft de GI kunnen uitleggen wat er in concrete zin is veranderd in de situatie ten opzichte van januari 2020, toen de GI nog inzette op een beëindiging van de ondertoezichtstelling. Het hof stelt vast dat de GI in een zeer late fase na de door de rechtbank verleende machtiging tot uithuisplaatsing, over is gegaan tot plaatsing in een pleeggezin waar de minderjarige alleen tijdelijk kan verblijven. De GI heeft aangegeven inmiddels al op zoek te

zijn naar een perspectiefbiedend pleeggezin en dat het opstellen van eventuele doelen voor de ouders pas aan de orde zou kunnen zijn, indien het hof de bestreden beschikking zou vernietigen.

Hoewel het hof, met de GI, ook zorgen ziet in de opvoedsituatie van de minderjarige, wordt geconcludeerd dat alternatieven voor een uithuisplaatsing door de GI niet, of niet voldoende zijn onderzocht en ingezet. Daar komt bij dat naar het oordeel van het hof duidelijk is dat door de GI niet wordt toegewerkt naar thuisplaatsing van de minderjarige, terwijl dit in eerste instantie wel het uitgangspunt zou moeten zijn. Ook in een situatie waarin het gezag van ouders over de andere kinderen is beëindigd, heeft de GI de plicht in dit stadium hulpverlening in te zetten en toe te werken naar thuisplaatsing. Op grond van het voorgaande is het hof van oordeel dat niet is voldaan aan de voorwaarden om te kunnen komen tot het verlenen van een machtiging tot uithuisplaatsing.

Conclusie

Het hof vernietigt de beschikking in eerste aanleg en wijst af het verzoek tot verlening van een machtiging uithuisplaatsing voor de minderjarige in een voorziening van pleegzorg.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 06-05-2021

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2021:1372

Zaaknummer: 200.290.346_01 en 200.290.346_02

Wetsartikelen: